

בעל המדור הזה מגיע, בתוקף תפקידו, לביירות רבות בעולם. מכיוון שהוא סקרן מטיבעו, ומכיוון שהוא אוהב את הנאות-החיים, את המיוחד והחריג, הוא רואה הרבה דברים שהתייר הישראלי המצוי אינו מגיע אליהם.

פאריס

מוסיאון בתחנת רכבת

הדיבורים על כך שיומים פרטיים עומדים לעשות משהו במינה הישן של תחנת רכבת צפון בתל-אביב הריצו אותי בפעם נוספת ל-MUSEE D'ORSAY כי פאריס.

המוסיאון הנמצא ב־RUE DE LILLE מס' 62 היה בעבר תחנת רכבת גדולה. עם הפסקת הפעילות בה, הפכו אותה, בהרבה דימיון, כישרון וכנראה גם תקציב בלתי מוגבל, למוסיאון מרשים ושונה. אלפי בני-אדם פוקדים אותו מדי יום.

מינה-המוסיאון יפה להפליא, ונשמרה בו הצורה המעניינת של התחנה המקורית. נוח ונעים לשוט בו.

יש חלוקה למיפלים ולאור למות. יש במקום מוצגים קבועים, ויש אולמות לתערוכות מתחלפות. המוסיאון מכיל סוגים שונים של אמנויות: ציורים, פסלים, צי-לומים, חפצי-אומנות, ארכיטקטורה (שיטוטים ומודלים). במקום נערכים אירועים שונים, קונצרטים והרצאות.

בכניסה לבניין ניתן להשיג מדרוך של המוסיאון בשפות רבות, ואתה יכול לנתב דרכך בעזרתו ולעבור את כל האולמות והמוצגים בסדר המומלץ.

יש במוסיאון גם מיסעדה, כי מיפסל המציע, והיא פתוחה ל־ארוחות צהריים וערב בימים ובש־

לפני השיפוץ
— תחנת רכבת

השעון הגדול והפסלים, לאחר השיפוץ
— מוסיאון

אמסטרדם

מיקום לגמרי צנוע

רק לעיתים רחוקות ממש אנחנו פוגשים בבעל-מיסעדה או בבעל עסק המבקש במפורש שלא לכתוב על העסק שלו. זה קרה לי לא-יזמן באמסטרם-ראם. חברה הולנדית שלי סיפרה לי על מיסעדה קטנה ונחמדה, שכדאי לבקר בה. היא גם טרחה להוסיף שהביקור שם כדאי — לא בגלל האוכל, שהוא רגיל למדי, אלא בגלל בעל-המקום, שהם משהו מיוחד. מצחיקים למות, לא אמרה.

מגלה שההערפה המינית של שתי המלצריות במקום היא נשים. כאשר לטבח הקוריאני, השתדלתי שלא להתעניין. פחדתי לגלות שאת ההערפה המינית שלו אני עומד לאכול בקרוב.

בעלי המקום סיפרו לי שהם לא רוצים בפירסומת. יש להם חוג לקוחות מקומי רחב למדי, והכל מישפחתי כזה וחברי, וכולם כמעט מכירים את כולם, והם לא מעוניינים להרחיב את העניין. הם גם לא רוצים לעבור כל-כך קשה.

צודקים. המקום פשוט וחסר-יומרות לחלוטין. הסכום לא תר-אם, הצלחות נראות כאילו נלקחו מעזרות מיפפעלים שונים. אף צל-חת אחת אינה רומה לשנייה, לא בגודל ולא בצורה, ולאיש זה לא איכפת. קוראים באוזניך רשימת מאכ־

ניו-יורק

בר 88

אל הרשימה האינסופית כמעט של מקומות המשמשים את עליון העיר ניו-יורק, הצטרף לפני זמן לא רב בר חדש, שונה באופיו. הבר ממוקם בפינת רחוב בליקר ורחוב 10 מערב, שבלב איוור ה־וילאג'. הוא בבעלות שלוש לס־ביות צעירות ונאות, שהעניקו לי מקום, מלבד שמו "88", גם משהו באווירה, שהפך אותו תוך זמן קצר לפופולרי ביותר.

מה שמייתר את המקום משאר עשרות הברים, הפזורים ברחבי העיר הענקית, הוא צוות-העובדים. הצוות מונה כשמונה איש, וכל אחד מהם בתורו פוצח בשירה ארי־רה של קיטעי-אופרות מפורסמים ומחזות-זמר, להנאת הנוכחים, של־עיתים מצטרפים לשירה.

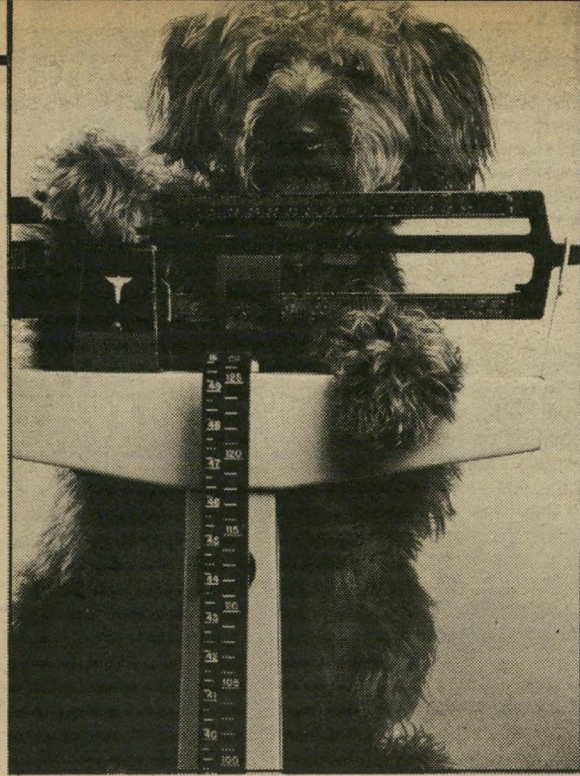
מיקרופונים אחדים פזורים במ־קומות שונים, וכל איש-צוות, כשי בא לו, מתייצב מול מיקרופון הק רוב אליו ושר בהבעה של רצינות תהומית איוו ארייה קורעת-לב מ־תוך אופרה או טרגדיה אחרת. לעיתים מוזמנות משבשים ה־זמרים את הטכסטים, ומוסיפים מישפטי זימה או מילים גסות, שהיו גורמות למרים תעסה-גלור להתקף של עצירות. לכל הדיעות, מקום היסטרי לחלוטין.

למרות שהבר הזה הוא בעצם מקום-מישגשג לעלילים ועלילות, הרי שגם אם נופלת עליכם איוו דודה סנילית מניו-ג'רסי, שהב־טחתם לה לילה בעיר, אפשר כי החלט להביא גם אותה לשם. היא לא תנחש לעולם היכן היא מונחת.

עות שהמוסיאון פתח. יש גם בית-קפה במיפסל העל־יון.

לצידו של המינה, ממש ליד הרחוב הראשי, ניתן למצוא את חנות הספרים והפוסטרים של המו־סיאון, ומיבחר הפרטים המוצעים למכירה מרשים.

המוסיאון פתוח כל ימות הש־בוע, מלבד יום שני. ניתן להגיע למקום גם במטרון. ויש לרדת בתחנת Solferino, קו 12.

ניו-יורק חיי כלב

כאשר אומרים חיי-כלב, בדרך כלל מתכוונים לחיים כובל. חיים של עליבות, רעב ומחסור.

לא כך הוא הדבר בניו-יורק. בעיר זו, כאשר אתה שומע מישהו אומר חיי-כלב, אתה גם שומע נימה ברורה של קינאה. בעיר, שאלפי אנשים חסרי-בית מתגלגלים ברחובותיה, חיי-כלב הם עלייה למחלקה ראשונה. המישפחות האריסטוקרטיות של ניו-יורק לא יכולות להרשות לעצמן להחזיק ברשותן כלב, מבלי שיהיה לו פסיכיאטר צמוד. פסיכיאטר כזה גובה כ־100 דולר לשעה של טיפול, שבה הוא שומע על תלאות-חיייו של הכלב הפציניט מפי הבעלים, מקבל הסברים על ילדותו העשוקה ועל הטראמות שעברו עליו, ובאותה ההזדמנות יכול גם הפסיכיאטר לקבוע לעצמו עמדה ברורה למדי באשר למצבה הנפשי של מישפחת הכלב. (זה מזכיר לי את הסיפור על הבחור שהלך לפסיכיאטר כשהוא לובש חצאית מיני מעור שחור, נעלי-עקב אדומות ועגילים ענקיים, ואמר לו שהוא בא אליו בקשר לאחותו.)

מאחר ופסיכיאטר-לכלבים זה כבר לא חידוש, וכבר ראינו אחד כזה בסרט היחפן מבברלי היילט עם בט מירלר וניק נולטה, הרי שבכל זאת יש חידושים בחיי-הכלב. היום אתם יכולים לקחת עבור הכלב המיוחס שלכם גם מורה לנימוסים והליכות. לא מאלף-כלבים, חס וחלילה, אלא ממש חנה בכלי כוז.

האמריקאים, שהם שבויים בקיסימי האצולה האירופית, עדי כר טימטום ממש, טוענים שהם פשוט חייבים מורה-לנימוסים-והליכות לכלבים שלהם, אם הם רוצים לקחת אותם לאירופה לחופשה. (מעניין אם המורים האלה מלמדים את הכלבים שלא לנגב את הטוסיק בויליון של מלון דורצ'סטר. בלונדון, אחרי שהם עשו קאקי על השטיח בלונדי.)

אם כל זה אינו מספיק, הרי שבעיר הזאת מצויים פנסיונים לכלבים, הגובים כ־45 דולר ללילה, המעניקים בתמורה לכלב הנופש חדרון מפואר עם שטיחים מקיר לקור, מוסיקת-דקע סטריאופונית, טלוויזיה ציבעונית, ודינא וקלטות של המישפחה המגנעצת, המרברת אל הכלב. רק הצפייה בקלטת כוז מצדיקה שעה נוספת של הכלב אצל הפסיכיאטר שלו.

את התפריט המוצע לכלב, גם PAN-AM אינה מציעה לנוסעיה. וכוה לא נגמרים הפינוקים. הרבר הכי IN היום בניו-יורק זה להזמין צייר הבית, שצייר פורטרט של הכלב.

העניין עולה בין 600 ל־1000 דולר, תלוי בשם הצייר ובטימטום הבעלים. אחרי שהצייר מוכן, אפשר לתלות אותו יחד עם תמונות המייס־דים בסלון, או עם תמונות אבותינו המנוחים כספרייה, ולחשוב שזה עושה רושם על מישוה.

לא יכולתי להתאפק וצילצלתי לחברה שלי, מתי מאשקלון, שיש לה כלב בשם יחוקאל, ושאלתי אותה מה דעתה על העניין. היא ביקשה ממני לטלפן אליה שנית כשהחום יירד לי.

ברגע שנכנסים לאווירה של המקום ותופסים את הראש הנכון (היינו גם קצת עוזר), אפשר ממש ליהנות מהערב החריג הזה. למנה אחרונה הם מציעים לך או גלידה של הבית (גלידה שהם קור־נים עצמם) או משהו שהם קוראים לו דסרפ סורפריז. בת-יוזי המינה גלידה (כבר היו לה די הפתעות בערב הזה). אני הזמנתי את האפשרות השנייה.